

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΖ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είπε περιττό να πούμε ότι διάβασε το γράμμα κ' έβγαλε τα σκούδα στη τσέπη του.

Όσο διάβαζε το γράμμα, κάτω από το όποιο είχαν η ύπογραφή του και το όποιο δεν τ' είχε γράψει αυτός, παρ' όλογο να τον πνίξει η μανία του.

— “Α! τή στρίγγλα! φώναξε. Είπε πολύ κατεργάρα. Θριαμβεύει αυτή κ' έγώ κατατρέφωμαι!... Νά παρ' ό Διάβολος!... Κι' αυτός ό ήλιός της ό υποκόμης τήn έπαθε σά ζωό!... Πού να τον βρω τώρα!... Αυτός βρίσκεται πιά στη Γαλλία... Εύτυχώς πού άφησε τά λεφτά!... Μά γιατί διάβολο να τάφησε αυτός πού δεν είχε πεντάρα!...

— “Άξαφνα ό Βρινδινός χτύπησε τό μέτωπό του.

— Τι ζωόν πού είμαι, φώναξε, χωρίς αυτά τά λεπτά ό υποκόμης δέ μπορεί να φύγη άπ' τή Τουρκία γιατί δεν έχει με τι ν' άγοράσει άλογο... Κι' αν ψάξω, θά τον βρω να χάσει σε κανένα δρόμο... Λοιπόν, άς μη χάνουμε ούτε λεπτό...

Και, τοακτιμένος, βγήκε από τό σπίτι και τράβηξε προς τις πολυούχαστες συνοικίες τής πόλεως.

Τρέχοντας μέ' άπ' τήν πόλη κ' έξεταζοντας από κοντά κάθε διαβάτη πού φορούσε στολή εδπατριδου, άντελήφθη τήν ταραχή πού βασίλευε μεταξύ τών πολιτών και δεν άργησε να μάθη ότι οι διαμαρτυρούμενοι έσχεδιάζαν να έπιτεθούν κατά τών εκκλησιών.

Η επίθεσις, όπως είδαμε έγινε τή νύχτα.

— Μά τήν πίστη μου, είπε μέσα του ό τυχοδιώκτης, αν αύριο γινή το γλέντι πού λένε πρέπει κ' έγώ να κάνω τήν βόλτα μ' ν.

Όστόσο τόν Φλορεστάν δεν τόν έβλεπε πουθενά. Με τή σκέψη δέ ότι είχαν προχωρήσει ή ώρα και με τό φόβο πού κρατούσε πολλά λεπτά έκάνω του, ό Βρινδινός έκρινε όρθο ν' άφήση τις άναζητήσεις τ' ου και να γυρίσει από τόν πιο σύντομο δρόμο στό σπίτι του.

Η ώρα σήμαινε δύο, όταν ό Βρινδινός περνούσε από τήν οδό Φασσελερφ. Μά δύο παράθυρα ενός σπιτιού πού τά είδε φωτισμένα τόν έκαναν νά σταθεί με περιέργεια. Είταν τά παράθυρα του μαγαζιού του Νικόλα Πλουσέτ.

Ό Βρινδινός, πού ήθελε να τά μαθαίνει όλα, άνασηκώθηκε σιγά σιγά μύτες τών παπουτσιών του και κοίταξε μέσα.

Άμέσως τού έξφυγε ένα έπιρώνημα και ή σφιγμένη γροθιά του κινήθηκε άπειληκιά. Είχε δει τή Μαγδαληνή.

— Διάβολε! γρούλλισε κ'αφραλώνοντας στο έξωτερικό κιγ αλίδωμα του ενός παραθύρου. Έκανα πολύ καλά πού έλευθερώθηκα μόνος μου, γιατί αύτ' ή έλσεινή ούτε θά με σκεφτότανε καν... Δέξ τη πού διασκεδάσει με τόν άρραβανιστικό της!... Μά έννοια σου, κοπέλλα μου, θά λογαριαστούμε πριν παντρευτείς!... Έννοια σου!...

Μόλις είχε τελειώσει αυτά τά λόγια όταν έννοιασε να τόν τρσβάει κάποιος από τή άκρη του σακκιακιού του. Έβγαλε άμέσως τό χέρι του στην τσέπη και σαν άστρική γύρισε πίσω του.

— Μή φοβάστε, κύριε Βρινδινέ, τού είπε κάποιος πού είχε χωμένο πολύ βαθιά στο κεφάλι του τή καπέλλο.

— Με ξέρετε; ρώτησε ό Βρινδινός.

— Ναι, αλλά μή μιλάς τόσο δυνατά. “Αν θέλεις να κερδίσεις ένα φιορίνι, έλα μαζί μου...

— Τι με θέλεις; ρώτησε ό Βρινδινός ό όποιος κατάλαβε προς πούν μλοθσε.

— Άσημαντα πράγματα, χτύπησε αύτ' ήν πόρτα και πές στο Πλουσέτ ότι ό φίλος του Γουλιέλμος Λοβέρτ είναι βαρδια πληγμένος και τόν παρακαλεί να τρέξει γρήγορα στο μύλο του.

— Αυτό μόνο;

— Ναι, και σέ προκληρώνω.

Άλλά ό Βρινδινός δέ δέχτηκε τό φιορίνι πού του πρόσφερε.

— Καλέ μου φίλε, είπε σ' ένα τόνο ειρωνικό, ή πολύ λίγα ή παρα πολλά μου δίνεις.

— Πώς! έκανε ό άλλος ξαφνιασμένος.

— Νά, είπε ό Βρινδινός. Μου δίνεις πολλά γιατί μπορείς να κάνεις καλύτερος σου τή δουλειά πού μου προτείνεις κ' έτσι να έξοικονομήσει τό φιορίνι σου. Μου δίνεις λίγα, έπειδή μεταχειριζόμενος γι' αύτ' ή δουλειά ένα τρίτο πρόσωπο, δείχνεις μ' αυτό ότι δέ θέλεις να φανερωθείς έσύ και ότι έχεις κακούς σκοπούς.

Ό άγνωστος σάλεψε τό χέρι του με θυμό.

— Νά, είπε, τέσσαρα φιορίνια..

— Έστω! ψιθύρισε ό Βρινδινός. Είναι λοιπόν άνάγκη να βγη τέτοια ώρα έξω μόνος του ό Νικόλας Πλουσέτ και να περάσει μέσ'

από τούς ερημούς δρόμους.

Ό άγνωστος έπινξε μία βλαστήμα.

— Πολλές λεπτομέρειες μου ζητάς, φίλε μου, είπε θέλεις να κερδίσεις, ναι ή όχι, τά τέσσαρα φιορίνια; αυτό μονάχα, σ' ένδιαφέρει έσένα.

— Φέρ' τα! άπάντησε ό Βρινδινός.

Κ' άμέσως κοκκινώθηκε τό ράσο του κ' έτρεξε να χτυπήσει δυνατά τήν πόρτα του Πλουσέτ.

Έπληκολούθησε ή σκηνή πού διηγηθήκαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο. Αφού τελείωσε τή δουλειά του ό Βρινδινός γύρισε τρέχοντας να βρει τό σύντροφο του.

— Και τώρα οι δύο μας, είπε, κύριε Στέφανε Στραβοχέρη.

Ό Στραβοχέρης, βλέποντας πως ό Βρινδινός τόν αναγνώρισε ταράχτηκε, μά ό Βρινδινός τόν έπιασε από τό μπράτσο και τού είπε:

— Σε δύο λεπτά ό Πλουσέτ θά περάσει από δω. Σ' έμποδίζω λοιπόν να χρησιμοποίησεις τό μαχαίρι πού έχεις κρυμένο κάτω άπ' τό μανδύα σου γιά να τόν σκοτώσεις.

— Τι λές! είπε έξω φρενών ό Στραβοχέρης.

— Λέω ότι είσαι άνόητος, φτωχέ μου Στραβοχέρη. Τό να θέλεις να σκοτώσεις τόν άντεραστή σου είναι άνοησία, άνικανότης, τρέλλα, άγαπητή μου.

Ό Στραβοχέρης σταύρωσε τά ίσχια ή χέρια του στο στήθος του και είπε γελώντας άγρια.

— “Αχ! και φαντάζεσαι γέρο μου, ότι θά τούς άφήσω να παντρευτούν ήτσοι;... “Όχι!... Είσαι γελασμένος!... Βγάλε από τό μυαλό σου αύτ' ήν ιδέα!...

Ό Βρινδινός σήκωσε τούς ώμους κ' άπάντησε:

— Κ' έπιατα; Τι μ' αύτό!... Φαντάζεσαι ότι, αν τόν σκοτώσεις, ή Μαγδαληνή θά σ' άγαπήσει περισσότερο;

— “Όχι, αλλά δεν θ' άνήκει πιά σε κανέναν.

— Βέβαια, έπειδή θά παντρευτεί τότε με τόν πρώτο άντρα πού θά βρεθεί μπροστά της, ένφ έσένα θά σέ κερμάσουν...

Ό Στραβοχέρης άκούγοντας αύτό έκανε πίσω, τρυνλίζοντας:

— Τι θέλεις να πεις μ' αύτό!

— Θέλω να πώ τούτο: Έγώ μισώ τή Μαγδαληνή τόσο, όσο έσύ τήν άγαπάς και ξερω ένα τρόπο με τόν όποιον να ίκανοποιηθωμς έσύ τό πάθος σου κ' έγώ τό μίσος μου.

— “Α, όχι!... έκανε ό Στραβοχέρης, μή μου τό λές αύτό... Θά τήν σκοτώσω κ' έκείνη κ' ό Θεός άς με τιμωρήσει!...

— Πολύ περίεργος έξοικονομώεις! άπάντησε ό Βρινδινός.

“Όταν άγαπάει κανείς μία γυναίκα δεν τή σκοτώνει, τήν κλέβη.

— Και ποιό είναι αύτό τό μέσο;

— Νά τήν κλέψουμε!...

— Ναι, αλλά πού να τήν κρύψουμε!

— Σιωπή, γιατί βγαίνει ό Πλουσέτ.

Και σ' άλλ' ήθειασό Πλουσέτ, τή στιγμή έκείνη, έβγαλαν από τό σπίτι του.

Ό Βρινδινός κ' ό Στραβοχέρης, κρύφθηκαν σε μία γωνία κ' άφωσ τόν άφησαν να περάσει, έξακολούθησαν τήν κουβέντα τους. Τή στιγμή αύτ' ήν φάνηκαν στην πόρτα του ζυθοπωλείου κ' ή Μαγδαληνή με τόν Κοχσέρο.

Η άνεργία κ' ό θσιος της άρχισαν να περπατούν στο δρόμο, ένφ ό μικρός Διονύσης με τό φανάρι τραβούσε μπροστά.

Ό Βρινδινός και ό Στραβοχέρης τούς παρακολούθησαν, κρυπτόμενοι στις σκιές και στα κουφώματα τών τοίχων.

Πως έξετέλεσαν τό σχέδιό τους τό είπαμε. Ρίχτηκαν στο Κοχσέρο, τού κατέβασαν τό καπέλλο ως τ' αυτιά, και τόν έξάπλωσαν χάμα άνάισθητο. Άμέσως κατόπιν άρπαξαν τή Μαγδαληνή και τήν παράσωσαν τρέχοντας προς τό σπίτι τής Φρέας.

Έκεί πιά δεν είχαν να φοβηθούν τίποτε. “Η σιωπή κ' ή μοναξιά βασίλευαν γύρω.

Η Μαγδαληνή έντωματρώ είχε λιποθυμήσει και τήν έξάπλωσαν στο κρεβάτι τής Φρέας. Ό Βρινδινός, χωρίς να τόν άντιληφθή ό Στραβοχέρης έβασε τό χέρι του στο στήθος της και τής έπήρε τό γράμμα του Φλορεστάν, πού τόσο γενναία τό είχε ύπερασπιστεί τό πρωί.

(άκολουθεί)

Η επίθεσις έγινε τή νύχτα